

[Krag.]

spindes af Tvangens Traade, desto sikrere bliver en kronisk hundredtusindtallig Arbejdsløshed. Derfor maa man spørge om: hvad er Regeringens økonomiske Program Erhvervene imellem? Hvad er Regeringens Beskæftigelsesprogram? Thi naar Regeringen tilstræber en Fæstnelse og Udvidelse af Valutacentralen, en Styrkelse af sit Herredømme over Erhvervenes Adgang til at udfolde Evner og Kræfter, maa Konsekvensen deraf være, at der føres en Politik, som skaber et ligeligt Hensyn til alle Samfundsklasser ved Fordelingen af Samfundets Goder og Indtjeningsmuligheder.

Derfor er det ikke nok, at man bekender sig til den ene Side af Samfundsherredømmet, af Tvangsherredømmet over Erhvervslivet. Det er ikke nok. Det maa ledsages af den anden Side af denne Sag, en Redegørelse for, paa hvilken Maade man under disse Forhold vil sikre den enkelte Borger her i Landet baade Adgang til Erhverv og hans rimelige Andel i Produktionens Afkastning. Her minder jeg endnu en Gang om Løfterne fra 1929, som aldrig er blevet indfriet.

Men stod Valget den 22. saaledes i Egoismens og ikke Samfundshensynets Tegn, saa spillede Personforgudelsen ikke en mindre aktiv Rolle. Den højtærede Statsministers af hvert Barn kendte Statsmandsaasyn, der jo næsten som mejslet i Marmor skuede ned fra alle Plakatsøjler og Plankeværker over den maabende Hob, mindes vi alle. „Stauning eller Kaos“ stod der med tomme høje Bogstaver paa alle de røde og i farvemæssig Henseende ubestemmelige Papirlapper, der flød rundt i alle Landets Rendestene. „Stauning igen — Stauning igen“ hylede Ungdommen gennem Byernes Gader og Stræder. Ja, de stakkels Børn, de vandrede af Sted i Geled og Flok og Følge, de traskede rundt, skraalende dette Kampraab i den mest absolutte Uvidenheds Selvfølgelighed, og dermed gav de ogsaa den Tilstand Mæle, som hos saa mangfoldige af Socialisternes Vælgere har været og er den Kilde, hvorfra deres saakaldte politiske Overbevisning øses. Ja, man blev ikke engang skaanet for den højtærede Statsministers Negligé.

Man har raabt op om sin Afsky for det fremmede Væsen, om sin Afsky for alt, hvad der knyttede sig til Uniformer, Emblemer, Stormtropper, Bidetænger, hvad det alt sammen hedder. Alt, hvad der importeredes sydfra, skulde forbydes; det blev forbudt — og med Rette, synes jeg —,

men Nazismens Personforgudelse i hele dens nøgne Usmagelighed tog man til sig som sin egen lige ud i den Karikatur, som Badekostumet og Kaospaastanden var Udtryk for.

Og man lod Fakkeltogene lyse ud over Landet i Valgkampens Dage, og nogle enkelte Steder var der maaske saadanne Fakkeltog, hvor Statsministeren havde samlet Skarerne under sig under Vilkaar, som hindrede enhver i at faa Ordet — endogsaa Vælgere, som var til Stede. Men Fakkeltogene blussede hver eneste Dag bogstavelig talt i „Socialen“s Spalter paa en Maade, som var yderst komisk, ja, rent ud latterlig for mange af de Mennesker, som paa Stedet havde Lejlighed til at se, hvad der gik for sig. Jeg mindes Skildringen af Statsministerens Besøg i Ringkøbing, hvor Tusinder flokkedes om Statsministerens Talerstol, Gaderne var sorte af Mennesker; „Stauning igen — Stauning igen“ lød det; og da han endelig var færdig med sin Forkyndelse, saa fulgte han til Banegaarden af Tusinder med Fakler i Hænderne, man havde nær ikke kunnet faa Toget af Sted af Hensyn til de bevægede Afskedstaler, som blev holdt. Der var ikke et eneste sandt Ord i det altsammen, ikke eet. (*Hartwig Frisch*: Heller ikke Faklerne?). Nej, det var rent ud sagt Løgn. Men naturligvis, naar man ikke er kræsen med Midlerne, saa kan alt bruges. Nu var det mørke Fastland erobret, nu var endelig Befolkningen derovre vaagnet til Forstaaelse. Ja vel, Valgresultatet viste jo ogsaa, hvor meget dette havde med Sandheden at gøre.

Men under Valgkampagnen var der i øvrigt stille om mangt og meget, som ellers har staaet fremme i den socialistiske Agitation. Den isolerede Afrustning hørte man ikke noget til. Den har man kørt paa Valg efter Valg i den sidste Menneskealder, men nu er den stillet paa Tøjhuset blandt de antikverede politiske Kanoner, som formodentlig hører Historien til, og derved har det vist sig, at de socialistiske og radikale Vælgere ogsaa paa dette Omraade har skiftet Politik. Det gør de aabenbart lige saa let, som den højtærede Statsminister skifter politisk Skjorte.

Og Sociallovgivningens videre Udvikling, som jo har været Hovednummeret Valg efter Valg, som har været den Madding, hvorpaa man har fisket Vælgere i Tusindtal, hørte man heller ikke noget til. Man tav denne Gang, for man vidste, at deres Tal ude i Landet var stort, hvem